

A normalidade

Por **ALFREDO CONDE**

¿Faise a normalización lingüística a base de carteis? Moito me temo que non. Daquela xa estaría feita; poucos carteis deberán quedar xa por deseñar; algúns máis por pegar na paredes; moitísimos por saír da tenebrosidade dos sotos nos que están a durmir un insano sono dos xustos dende que naceron, eivados de orixe coma eses nenos ovella ou coma ese nenos lobo que, nun tobo silvestre ou caseiro, non aprenderon nada respecto da lus que lles correspondería ter sabido e disfrutado.

¿Invéntase a normalización lingüística? Pois moito me temo que tampouco non se invente. A estas alturas xa estaría inventada e a adquisición da patente debidamente obtida pola canle que preciso fora: roubo, piratería industrial, adquisición legal, pago de roialtis ou calquera outra que vai ti saber cal é, que na guerra coma no amor, cáseque vale calquera cousa que se faga.

A normalización lingüística non se inventa, faise. Os flamencos que son xente que anda por Bélxica e que, malia tal extremo, en ocasións hai quen os confunde con outros cos que non teñen moito que ver e andan por aí abaixo, pola Andalucía, batendo palmas e dándolle ó cante hondo, normalizaron a súa fala en non máis de vinte anos.

Se mo deixan dicir con palabras que o meu currilum seica me nega, pasaron de ter unha lingua B a disfrutar dunha lingua A. ¿Que lles parece?

Nós temos unha fermosa Lei de Normalización Lingüística, mesmo me atrevería a afirmar que, de tódalas vixentes en España, é a mellor e a máis completa. Se me apuran, mesmo diría que é a úneca que, cando a les, a entendes. Pero as leis cáseque sempre que non hai a colectiva vontade de levalas adiante son tan só papel mollado, é dicir, nada.

Empresarios

¿Botaría xa andar esa común e necesaria vontade? Seica sí. Un grupo de empresarios está disposto a que todo canto estea relacionado coa nosa fala nas súas empresas teña a precisa versión galega: nóminas, convenios, topónimos, comunicacións, o que preciso fose. O outro día e no medio dunha desas greis parroquias que agora se empezan a chamar clans, Ramón Castromil, en funcións de empresario e tocado acaso, pero non imprescindiblemente, desa concisa sensibilidade que lle permite a súa outra condición de artista, deu un paso que permite de novo o soño.

Así empezaron os flamencos a reviralo todo, a ser eles mesmos coa súa propia fala: houbo un momento feliz e úneco, excepcional, no que os empresarios acordaron botar andar e darlle á lingua propia dó seu país o apoio da súa realidade empresarial. Agora eiquí empeza a sucede-lo mesmo e coa mesma e ineludible serenidade. Pouco a pouco, sen aspaventos.

E así chegará un día no que ningún se acordará xa da Lei de Normalización Lingüística, pero por motivos ben distintos, e distantes, dos que xa ningún se acorda hoxe. Que ese día chegue canto antes. E que todos o vexamos.